

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Zubka v právní věci žalobkyně **CH. H.**, zastoupené JUDr. Ing. Janem Kopřivou, advokátem se sídlem Brno, Zahradnická 6, proti žalovaným **1) Generálnímu konzulátu České republiky ve Lvově**, se sídlem Ukrajina, Lvov, Antonoviča 130, **2) Ministerstvu zahraničních věcí**, se sídlem Praha 1, Loretánské náměstí 5 a **3) Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2009, č. j. 11 Ca 423/2008 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Sdělením ze dne 7. 11. 2008, vztahujícím se k žádosti žalobkyně o udělení víza, vedené pod č. 40857 (dále jen „napadené rozhodnutí“), oznámil žalovaný 1) žalobkyni, že kompetentní úřady České republiky její žádost o udělení víza k dlouhodobému pobytu zamítly podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a § 57 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o pobytu cizinců“). Rozhodnutí žalovaného 1) napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou, který ji usnesením ze dne 31. 8. 2009, č. j. 11 Ca 423/2008 - 43, odmítl.

Městský soud konstatoval, že napadeným rozhodnutím nebylo žalobkyni uděleno vízum k pobytu na území České republiky nad 90 dnů, a to podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 171 odst. 1 písm. a) téhož zákona jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o neudělení víza. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního, ve znění pozdějších (dále jen „s. ř. s.“) soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřipustný. Nepřipustným je návrh, který směřuje proti rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkoumání vylučuje zvláštní zákon (§ 70 písm. f) s. ř. s.), tj. v tomto případě zákon o pobytu cizinců. Městský soud odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 36/93 (městský soud měl bezpochyby na mysli usnesení sp. zn. III. ÚS 219/04 – pozn. NSS), z něhož se podává, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje; na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok. Pokud se soud žalobou zabývá v souladu s kautelou zakotvenou v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), tak samotným jejím odmítnutím nedošlo k upření práva na spravedlivý proces, které nelze vykládat jako právo na úspěch v soudním řízení. Městský soud tak uzavřel, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka řízení, neboť žalobou napadené rozhodnutí je z přezkumu soudem vyloučeno; proto postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení odmítl s tím, že žalobkyni nebylo vydáním napadeného rozhodnutí zasaženo do některého ze základních práv a svobod.

Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, opírající se o důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti, i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je nicméně zřejmé, že stěžovatelkou může být toliko tvrzen kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Jak nicméně vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení se fakticky skrývají i další důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je však věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá tak nedostatek návrhu (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2002 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

V kasační stížnosti stěžovatelka úvodem v podstatě zopakovala argumentaci předestřenou již v žalobě. Poznamenala, že v žalobou napadeném rozhodnutí bylo konstatováno, že se jí neuděluje vízum, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se vízum neudělí cizinci, jsou-li zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí zemi nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza. Postup správních orgánů shledává stěžovatelka svévolným a šikanózním, přičemž konstatuje, že nevydání víza souvisí s tím, že její předpokládaný zaměstnavatel vstoupil do konfliktu se žalovanými. V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že postup žalovaných vykazuje rozpor s ústavní zásadou spravedlivého procesu, právní jistoty, legitimního očekávání, nediskriminace a zákazu libovůle, pokud ve stejném případě rozhodne státní

orgán různě. Rovněž došlo k zásahu do osobnostních práv, chráněných čl. 10 Listiny, a to neodůvodněným obviněním stěžovatelky.

Stěžovatelka dále namítá, že vyloučení rozhodnutí o neudělení víza ze soudního přezkumu dle ustanovení § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je v tomto případě v rozporu s ustanovením poslední věty čl. 36 odst. 2 Listiny, která výslovně stanoví, že z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny; tudíž je v rozporu i s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“).

Se závěry městského soudu stěžovatelka nesouhlasí, přičemž uvádí, že soud vůbec nezohlednil otázky spravedlivého procesu, zásady právní jistoty, legitimního očekávání, nediskriminace a zákazu libovůle. V důsledku toho nezohlednil mimo jiné ani statistiky, ze kterých vyplývají pochybnosti o praktikách správních úřadů. Za období od 14. 7. 2008 do 27. 7. 2008 bylo totiž Generálnímu konzulátu České republiky ve Lvově podáno celkem 81 žádostí o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem zaměstnání, z toho jen 9 bylo zamítnuto. Potenciální zaměstnanci družstva Staves.cz podali za toto období 46 žádostí, z čehož jich bylo zamítnuto 5. Tento stav je zcela akceptovatelný. V období od 28. 7. 2008 do 8. 8. 2008 bylo podáno 102 žádostí o vízum, přičemž jich bylo zamítnuto 42. Je více než zarážející a z hlediska správního uvážení ve spojení s principem proporcionality naprosto neakceptovatelné, že z počtu 39 žádostí, které byly za toto období podány potenciálními zaměstnanci družstva Staves.cz, jich bylo zamítnuto všech 39. Je více než nepravděpodobné, že by se mezi 39 žádostmi nenašla jediná, o které by bylo možné rozhodnout kladně. Všechny zamítnuté žádosti se týkaly zaměstnanců družstva Staves.cz, což svědčí o evidentní podjatosti správního úřadu. Takový postup je popřením principů demokratického právního státu. Správní orgán při rozhodování ve věci stěžovatelky překročil zákonné meze správního uvážení; rozhodování ve vztahu k zaměstnancům družstva Staves.cz je zcela svévolné. I když neexistuje zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, nelze přehlédnout určitou *selekcí*, co se ukrajinských občanů týče, a to zejména podle jejich budoucího zaměstnavatele v České republice. Dle stěžovatelky se jedná o zjevnou diskriminaci, popření shora uvedených zásad a principů, a také práva na spravedlivý proces, což je v rozporu s čl. 6 Úmluvy. Napadené usnesení je tak nezákonné a odporuje základním zásadám, k jejichž dodržování se Česká republika zavázala a jež také vyplývají z jejího právního řádu.

Žalování se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Současně přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu i ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Otázkou, kterou bylo třeba v rámci posouzení zákonnosti usnesení městského soudu vyřešit, je, zda v daném případě existovaly podmínky pro věcné projednání žaloby proti sdělení o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů (za účelem zaměstnání). Je třeba předeslat, že Nejvyšší správní soud, při respektování čl. 36 odst. 2 Listiny, si je vědom toho, že jakékoliv výluky ze soudního přezkumu je třeba posuzovat nadmíru obezřetně a restriktivně a v případě jakýchkoli pochybností o tom, zda žalobci svědčí právo na přístup k soudu či nikoliv, je vždy nutné přiklonit se výkladu ve prospěch soudního přezkumu. V nyní posuzovaném případě však Nejvyšší správní soud žádných pochybností neshledal.

Stěžovatelka obdržela sdělení Generálního konzulátu České republiky ve Lvově ze dne 7. 11. 2008, dle kterého její žádosti o vízum nebylo vyhověno s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, jenž stanoví, že *vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza*. Proti tomuto sdělení (přípisu) pak stěžovatelka podala žalobu, jež byla napadeným rozhodnutím městského soudu odmítnuta jako nepřijatelná, a to s odkazem na ustanovení § 171 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, dle kterého *z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza*.

Pokud jde o samotné právní hodnocení věci, zde je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se již skutkově a právně obdobnou věcí zabýval v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45, publikovaném pod č. 1955/2009 Sb. NSS. Z povahy věci plyne, že závěry přijaté ve zmiňovaném rozsudku jsou rovněž aplikovatelné na nyní posuzovaný případ a Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod, proč se od již jednou judikovaných závěrů odchýlovat.

Zákonné vyloučení soudního přezkumu v případě rozhodnutí o neudělení víza podle ustanovení § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vychází především z předpokladu, že takovým rozhodnutím nedochází k zásahům do základních práv a svobod. To opakovaně potvrdila i judikatura Ústavního soudu, a to například v usnesení ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>), kde se konstatuje, že „[s]ubjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok (§ 51 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb.).“ Rovněž lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04. Je třeba též upozornit na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 10. 20003, č. j. 2 As 29/2003 – 36, publikovaný pod č. 224/2004, z něhož se podává, že „[z] ustanovení § 33 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vyplývá, že tu není subjektivní právo nejen na udělení víza, ale ani na jeho prodloužení.“

Z již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaného pod č. 1955/2009 Sb. NSS, se pak ve skutkově i právně obdobném případě podává, že „[z]amítnutí vstupu na území České republiky v podobě rozhodnutí o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání představuje výkon diskreční moci státu a pokud v

daném případě není cizinci garantovaná soudní ochrana, nelze to považovat za rozporné s čl. 36 odst. 2 Listiny. Cizinci ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území České republiky nesvědčí, a proto samotné neudělení víza nemůže bez dalšího porušit jeho právo na rodinný život.“ Dále se v rozsudku konstatuje, že „[s]tejně tak soudní výluku v případě rozhodnutí o neudělení víza nelze považovat za rozpornou s čl. 6 Úmluvy, jak tvrdí stěžovatelka. Vstup, pobyt a vyhošťování cizinců tomuto ustanovení Úmluvy nepodléhá, neboť rozhodnutí týkající se těchto otázek nezahrnují rozhodnutí o občanských právech ani neznamenají trestní obvinění, což Evropský soud pro lidská práva uvedl poprvé ve věci Maaouia proti Francii (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2000, č. 39652/98), na který dále ve své judikatuře konstantně odkazuje.“ Tyto závěry, vyslovené v citovaném rozsudku, nabízejí odpovědi na stěžovatelkou uplatněné námitky porušení čl. 36 odst. 2 Listiny a čl. 6 Úmluvy.

Ve vztahu k námitce, dle které městský soud nezohlednil statistiky, ze kterých vyplývají pochybnosti o postupech správních úřadů při udělování víz ukrajinským občanům a které mají dokládat, že dochází k selekci ukrajinských občanů, a to zejména podle jejich budoucího zaměstnavatele v České republice, lze konstatovat, že tato námitka i tvrzení ji naplňující jsou bezpředmětné. Jestliže totiž není obecně připuštěn přezkum rozhodnutí o neudělení víza a taková výluka ze soudního přezkumu není v rozporu s ustanovením čl. 36 odst. 2 Listiny, protože takové rozhodnutí nezasahuje do základních práv a svobod, pak jsou jakákoliv tvrzení o pozadí udělování víz ukrajinským žadatelům irelevantní, neboť směřují k meritornímu projednání věci, které není přípustné. Pokud stěžovatelka v této souvislosti namítá též porušení zákazu diskriminace, lze opět citovat z rozsudku zdejšího soudu č. 1955/2009 Sb. NSS, dle něhož „[v] kontextu se stěžovatelkou namítaným porušením rovného přístupu k jednotlivým případům, jež souvisí se zásadou rovnosti v právech, resp. zásadou zákazu diskriminace Nejvyšší správní soud dále připomíná, že právo nebýt diskriminován bývá v každém jednotlivém případě spojeno s jinými hodnotami či lidskými právy. Ústavní soud v tomto směru hovoří o tzv. akcesorické rovnosti, tedy rovnosti uplatnitelné jen ve vztahu k nějakému základnímu právu, což zdůraznil též v pojetí rovnosti postulované mezinárodními lidsko-právními dokumenty; např. v nálezu ze dne 8. 11. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 5/95, publikovaném pod č. 74, Sb. n. u. ÚS, sv. 4, str. 205, <http://nalus.usoud.cz>, uvedl, že ochrana normovaná v čl. 3 Listiny a v čl. 14 Úmluvy a čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech není autonomní, ale má vůči ostatním právům (zaručeným ústavním zákonem či uvedenou mezinárodní smlouvou) povahu akcesorickou. Principy zákazu diskriminace a rovnosti lidí tedy nejsou chráněny samy o sobě, ale pouze v souvislosti s porušením jiného základního práva nebo svobody. (...) Porušení zákazu diskriminace je tedy možné namítat ve spojení s nějakým konkrétním právem, při jehož výkonu došlo k diskriminaci, a to při současném přihlédnutí k tomu, že rovnost nelze chápat jako princip absolutní, neboť rozhodující správní orgán posuzuje konkrétní okolnosti každého případu a ne každé rozlišování (rozdílný procesní postup) z jeho strany představuje diskriminaci.“ V projednávané věci tedy k porušení zákazu diskriminace nemohlo dojít, neboť nebylo zasaženo žádné stěžovatelčino základní právo či svoboda, na které by právo nebýt diskriminováno bylo navázáno.

Shora uvedené závěry lze vztáhnout i na námitku stěžovatelky, že došlo k zásahu do jejích osobnostních práv podle čl. 10 Listiny. Nadto je třeba upozornit, že její argumentace v tomto směru je neurčitá a Nejvyšší správní soud by se jí nemohl ani zabývat i pro její neurčitost.

Nad rámec kasačních námitek se Nejvyšší správní soud *ex officio* (§ 109 odst. 3, věta za středníkem s. ř. s.) zabýval jistou rozporností v odůvodnění usnesení městského soudu. Městský soud totiž nejprve citoval ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého soud odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona *nepřípustný*; v závěru svého usnesení nicméně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 s. ř. s., a proto žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení odmítá podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za situace, kdy je najisto postaveno (viz shora), že napadený akt není soudně přezkoumatelným rozhodnutím, tedy rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky vyplývající z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., bylo namístě vycházet z ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s., dle kterého je *nepřípustná* žaloba, domáhající se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno, a to ve spojení s ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s., dle kterého jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správních orgánů, které nejsou rozhodnutími. Z logiky věci nebylo možné žalobu odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť na danou situaci dopadá konkrétnější a pojmově odpovídající ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., směřující na případy *nepřípustnosti* návrhu. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že městským soudem zmiňované ustanovení § 70 písm. f) s. ř. s. (vylučující ze soudního přezkumu úkony správních orgánů *jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon*) na daný případ dopadat nemůže, neboť toto ustanovení míří na případy, kdy je soudně napadeno rozhodnutí splňující podmínky plynoucí z § 65 odst. 1 s. ř. s., avšak zvláštní zákon v jejich případě z obecné generální přezkumné klauzule zakotvil výjimku; o takový případ v posuzované věci nejde, neboť napadený akt žalovaného a) vůbec nesplňuje pojmové znaky soudně přezkoumatelného správního aktu.

Zbývá tak posoudit, zda toto dílčí pochybení v argumentaci městského soudu mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Lze mít zato, že nikoliv a odkázat na obdobný případ, řešený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 – 76, publikovaném pod č. 1476/2008 Sb. NSS, z něhož se podává, že „[o]dmítl-li soud I. stupně žalobu proto, že žalobce nevyčerpal žádné opravné prostředky proti rozhodnutí správního orgánu, avšak namísto odmítnutí návrhu pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) s. ř. s.] jej odmítl pro nedostatek podmínek řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., (...)], nevyhoví Nejvyšší správní soud námitce kasační stížnosti na tuto vadu poukazující. Zrušení usnesení soudu I. stupně a vrácení věci k novému odmítnutí ze správního důvodu by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení.“ Ani v nyní posuzovaném případě by jiná subsumpce jinak řádně právně zhodnoceného stavu věci nemohla vést k jinému rozhodnutí městského soudu, než je výrok o odmítnutí žaloby.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

Pro úplnost je vhodné poznamenat, že Nejvyšší správní soud (stejně jako městský soud) jednal jako s pasivně legitimovanými účastníky i s Ministerstvem zahraničních věcí a Ředitelstvím služby cizinecké policie, jakkoli je zřejmé, že úkon, proti němuž stěžovatelka

brojí, byl učiněn prvním žalovaným. Zdejší soud vycházel z toho, že stěžovatelka takto pasivně legitimované účastníky sama označila; zákonnou definici žalovaného (§ 69 s. ř. s.) nebylo možné použít, neboť napadený akt není správním rozhodnutím, ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšné účastníky – žalované, v jejich případě nebylo prokázáno, že by jim v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejich případě rozhodl tak, že se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu